

en onafhankelijkheid beschouwt als een stand, die door de ontwikkeling der maatschappij in zijn bestaan wordt bedreigd en daartegen in opstand komt, gelijk de vrachtrijders bij de invoering van spoorwegen. Een stand dus, met wiens achteruitgang men desnoods te doen kan hebben, maar om wiens wille men den vooruitgang niet mag of kan tegenwerken. Integendeel, de sociale verzekering, in zoover men die (afziende van de door ernstige sociologen aangewezen groote gevaren voor volkskarakter en algemeene zedelijkheid) als een vooruitgang mag beschouwen, zal niet nuttig werken *zonder of ten koste van* de artsen, maar slechts *met* hun medewerking, en steeds zal die medewerking de beste zijn, welke onder de gunstigste omstandigheden wordt verleend.

Men *wil* dit echter niet inzien; veeleer wenscht men, gelijk LENNHOF in zijn overzicht over de conferentie te Scheveningen zegt, met opzettelijk voorbijzien van feiten en billijkheid *aan den arts die plaats toe te wijzen, welke hij zich laat welgevallen.*

Met zulke lieden, wier leugenachtigheid ook te Scheveningen zoo schitterend is uitgekomen, moesten artsen niet meer „confereeren” over sociale verzekering. Bij een conferentie over het verkeerswezen in den Balkan zal men toch ook niet, naast de vertegenwoordigers der verschillende daarbij betrokken rechtmatige belangen, een plaats gunnen aan afgevaardigden der roovers.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

EEN EIGENAARDIG JACHTONGEVAL.

Mag ik, naar aanleiding van de casuïstische mededeeling van dr. SPELEERS in het vorige nummer onder bovenstaanden titel, in deze rubriek ook doen registreeren mijn waarneming, gedaan bij een strooper, bij wien een afgedwaalde hagelkorrel het onderste ooglid nabij den vrijen rand had doorboord. Dit projectiel had den oogbol geenerlei letsel toegebracht, lag rustig in den onderste conjunctivaalzak en rolde, toen ik het lid omkeerde, voor mijn voeten.

Rotterdam, 30 October 1910.

C. H. VAN HERWERDEN.

HET BIJBRENGEN VAN DRENKELINGEN.

De zeer belangwekkende geschiedkundige bijdrage van prof. VAN LEERSUM in n°. 18 van dit *Tijdschrift* moge nog eens de aandacht hebben gevestigd op het feit, dat ook zonder kunstmatige ademhaling een drenkeling kan herstellen. In het jaar 1787 heeft men in het beschreven geval toegepast: verwarming door haardvuur, aderlating en massage. Sedert dien tijd is er wel eens minder verstandig met drenkelingen omgesprongen. Dat echter de lichaamswarmte niet de reddende engel is geweest, is duidelijk. Intusschen schijnt inderdaad de dochter het leven van haren vader te hebben gered door haar kloek optreden: „Men wrijft den drenkling 't veege lijf; de dochter helpt met eigen handen, . . . o zegt ze, houden wij toch aan . . . o ja! ik voel het harte slaan”. Zij gaat door met wrijven zoolang er hoop is en neemt